Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

KÜÇÜK Ayşegül

Müziği Keşfediyor

YAZAN: GILBERT DELAHAYE / RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

casterman
MARSIK KİTAP

YAZAN: GILBERT DELAHAYE
RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

KÜÇÜK Ayşegül

Müziği Keşfediyor

MARSIK KİTAP
casterman

İşte yaz tatili geldi. Ayşegül'ün babası karavanını Büyük Çamlık'taki kamp alanına getirdi.
Ayşegül yeniden arkadaşları Ece ve Kaya'ya kavuştu.
Öğleden sonra, o saatte kamp yeri bomboştu.
"Neler oluyor?" diye sordu Ece, denizden dönerken.
"Babam komşu kentte bando geçidi olduğunu söyledi. Bizimle geliyor musunuz?"

"Acele edin, geç kalacağız."
Hemen bisikletlere atladılar ve eğlence yerine doğru yola koyuldular.
Meraklılar toplanmıştı. Yürüyüşün başlamasını bekliyorlardı.
Her yerden gelen vardı: Kentten, komşu kasabalardan, köylerden.
Kaldırımlar turist doluydu. Bazıları gevezelik ediyor bazıları da sabırsızlıkla bekliyorlardı.
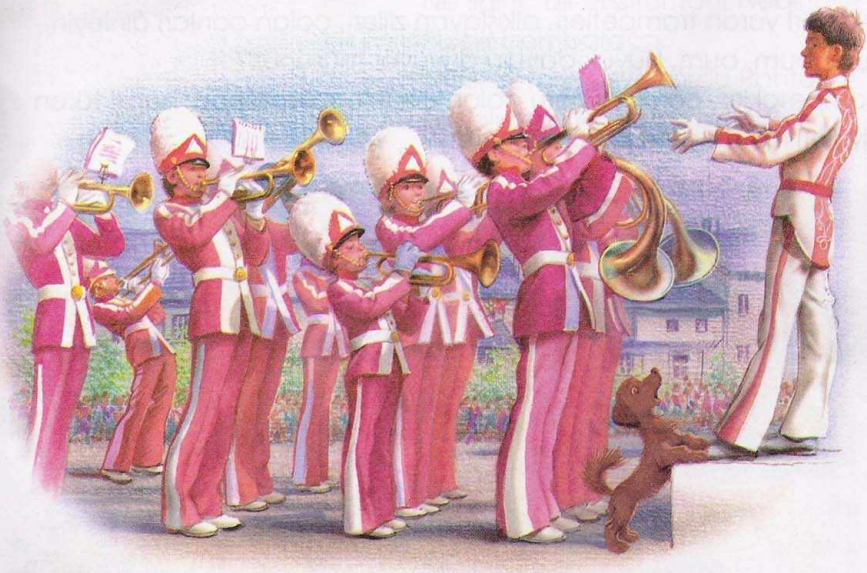
Kalabalıkta nasıl yer bulacaklardı?
"Buraya gelin yavrularım," dedi yaşlı bir kadın, "Geçidi buradan görebilirsiniz."
Nefesli bakır çalgılar güneşte parlıyordu. Bir boru sesi duyuldu.
Eğlence başladı.
"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Pantufla... "Sanki biri bana bir işaret veriyor."

Bando geçidi başladı. Tubalar ve trombonlar yürüyüşü açtı.
Ölçüleri vuran trampetleri, alkışlayan zilleri, çalan çanları dinleyin.
Bum, bum, bum, büyük davulu duyuyor musunuz?
Trompetçi kız, çember boru çalan çocuk, saksofoncu, hepsi tören giysileri içinde gururla yürüyorlardı.

Kortej durdu. Mola verdiler.
Müzisyenlerin çevresi bir anda sarıldı:
"Ne ilginç bir enstrüman! Nedir bu?"
"Bu bir bombardon."
"Tehlikeli mi?" diye sordu Pantufla.
"Hiç olur mu?! Soruya bak!"

"Bu huni, ne işe yarıyor?"
"Bu bir avcı borusu."
"Avcı borusu mu? Avlanmaya mı yarıyor?"
Pantufla müzikten gerçekten de hiç anlamıyordu.
"Borazanını ödünç verir misin?" diye sordu Ayşegül.
"Borazan kolaydır. İçine üflesen yeter."
"Evet, ama bunun da bir usulü var!.."
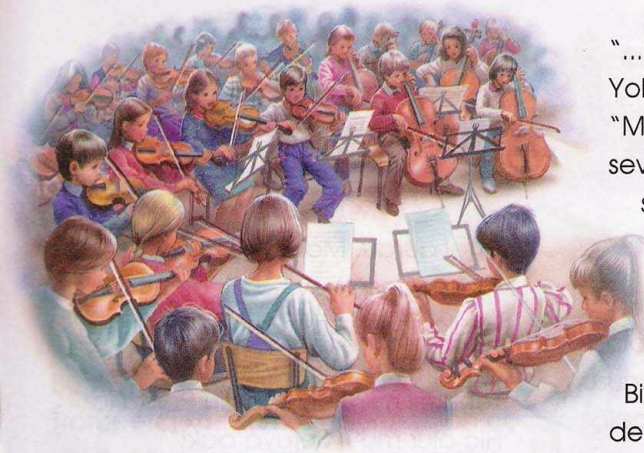
"...keman daha iyidir. Yoksa viyolonsel mi?" "Müziği gerçekten seviyor musun?" diye sordu küçük çalgıcıların müzik öğretmeni. "Kuzenim Canan viyolonsel çalar. Birazdan konsere de çıkacak.

İki davetiyem var. Benimle gel."
Ayşegül kararlaştırdıkları gibi konsere gitti.
"Kuzenin nerede?"
"Beyaz elbiseli kız o... Gördün mü?.."
"Şişt!.. Konser sırasında konuşulmaz!"

Konsere ara verildiği sırada, Ayşegül, Canan ile tanıştı.
"Nasıl viyolonselist olunur?"
"Madem merak ettin, salı günü bize gel, anlatayım. Zamanımız bol. Yaz tatiline girdik."
"Çok sevinirim." dedi Ayşegül.
"Anne babana haber vermeyi unutma... Tamam mı?"
"Tamam. Onlara söylerim."
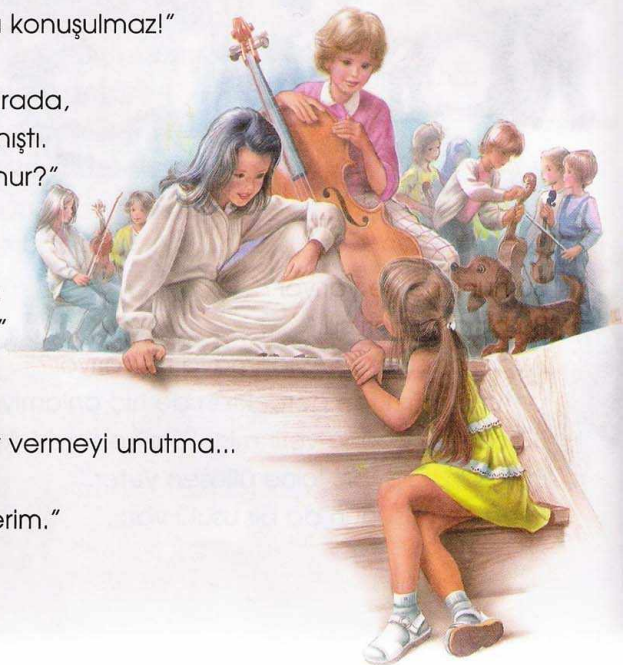
Konser sona erince Ayşegül
kamp yerine dönmek için acele etti.
Geç olmuştu. Eğlence sona ermişti...
Aslında tam da bitmemiş. İşte tek istedikleri
biraz daha eğlenmek olan, neşeli
akordeoncular.
"Sana ördek dansını çalmamızı ister misin?"
"Eve dönmeliyim." dedi Ayşegül,
"Geç oldu."
"Hadi ama! Her gün eğlence olmuyor ki."

Anne ve babası, endişeli ve kızgındı. Karavanın önünde Ayşegül'ü bekliyorlardı:
"Geç kaldın. Başına bir şey mi geldi? Bisikletten mi düştün?"
"Hayır. Her şey yolunda. Canan ile tanıştım."
"Canan mı?.. O da kim?"
"Yeni arkadaşım... Onunla konserde tanıştım. Viyolonsel çalıyor. Bana da öğretecek. Salı günü onlara gidebilir miyim?"
"Olmaz. Ailesini rahatsız edersin!"
"Hayır, etmem. Canan çok kibar davrandı. Hem sonra tatile girdiği için işi olmadığını söyledi... Olur mu?.."

Ayşegül'ün babası Canan'a telefon etti. Telefona yanıt veren genç kızın büyükbabası oldu: "Ayşegül'ü kabul eder miyiz? Elbette! Ne zaman isterse evimize gelebilir. Canan bana ondan söz etmişti. Bizi rahatsız etmek mi? Düşündüğünüz şeye bakın! Torunum ona yardım edebilirse çok mutlu olacak..."
Babası izin verdi: Ayşegül yeni arkadaşını ziyarete gidebilirdi.

"Kulağının iyi olup olmadığını anlamak için bir oyunla başlayalım." diye önerdi Canan.

"Şu bardaklara su koyalım. Şuna yarıya kadar. Buna dörtte üç. Birine de şuraya kadar."

"Ya sonra?" diye sordu Ayşegül.

"Şu bardağa hafifçe vurup çınlat... Bir de şuradakini dinle... Farkı duydun mu?.. İnce sesler, kalın sesler ve ara sesler vardır. Besteciler sesleri müzik kağıdı üzerine, nota adı verilen işaretlerle yazarlar... Şimdi sana bir sürprizim var."

"Viyolonsel çalmaya senin yaşındayken başlamıştım." dedi Canan, "İlk müzik aletimi aldığımda çok gururlanmıştım."

"Peki onu ne yaptın?"

"Sakladık tabii ki. Büyükbabam, 'Onu sakla. Günün birinde tekrar eline geçtiğinde mutlu olursun' demişti."

"Bu o mu?" diye sordu Ayşegül.

"Evet. Sana uyacağına eminim. Sana göre biraz fazla büyük. Ama idare edecektir."

"Deneyebilir miyim?"

"Elbette, ama önce onu elden geçirmemiz gerekiyor."

"Ne yapıyorsun?" dedi Ayşegül.

"Kopan tellerin yerine yenilerini takıyorum. Sonra da akordunu yapacağım."

Ayşegül ve Canan birkaç gün içinde çok iyi dost oldular. Ayşegül her dersi sabırsızlıkla bekliyordu.

"Neden parmaklarımızı tel boyunca kaydırıyoruz?"

"Bu, telden çıkan sesi kısaltmaya yarar. Parmakların pozisyonuna göre farklı notalar elde edilir."

"Bir şey çalabilmeyi çok isterdim."

"O halde, telleri çekerek bir gamı doğru çalmayı dene. Nasıl titreştiklerini duyuyor musun?.. Tekrar başla. Alıştırma yap... Gelecek sefere sana yayını nasıl tutman gerektiğini göstereceğim."

Ayşegül haftada iki üç kez arkadaşına gidiyordu. Bir sürü şey öğrenmişti.

"Yayını tellerin üstünde kaydır."

"Aman tanrım, nasıl da gıcırdıyor!.."

"Öyleyse, o kadar kaskatı olma. Biraz gevşe!"

Ayşegül bir partisyonu hâlâ güçlükle çözebiliyordu. Bu iş kolay değildi! Notalar porte üzerinde sinekler gibi uçuşuyordu. Yay, parmaklar, mezür, ne kafa karıştırıcıydı! İki haftadır büyük dikkatle alıştırma yapıyordu.

O gece, herkes karavanda uyurken, Ayşegül bir rüya gördü.
Bir dağ manzarasına karşı viyolonsel çalıyordu.
Ayşegül olağanüstü bir duyguya kapıldı.
Birden, bir parmağı tuşun üstüne yan bastı. Telin biri ağladı.
Yanlış nota çalmıştı.
"Hauuv! Hauuv! Kötü!.. Kötü!.." dedi Pantufla.

Ertesi gün, Ayşegül Canan'a geldiğinde biraz endişeli görünüyordu.
"Ters giden bir şey mi var?.. Anlat bana."
"Sanırım asla viyolonsel çalmayı başaramayacağım. Bu çok zor. Bu yüzden kâbus görmeye başladım."
"Hayır canım! Kötü bir rüya gördün diye moralini bozma. Başlangıçta kolay değildir. Müzik aleti çalmayı öğrenmek sabır ister."
"Hadi bakalım," dedi büyükbaba, "ikindi kahvaltısına gelin."

Günler geçti. Hava güzel olduğunda, bahçeye taşınıyorlardı. Canan haklıydı: Ayşegül ilerleme kaydetmişti. Büyükbaba da aynı fikirdeydi.

Yine de,
Ayşegül'ün canını
sıkan bir şey
vardı: Tatilin sonu
yaklaşıyordu.

"Niçin bu kadar sıkıntılısın?" diye sordu Canan.
"Asla viyolonselist olamayacağım." diye yanıtladı Ayşegül,
"Yaz tatili hemen bitti; daha hiçbir şey öğrenemedim, hem
babam konservatuvara yazılmamı istemez."
"Neden olmasın?.. Mutlaka bir yolu olmalı. Bu konuyu büyük-
babamla konuşacağım. Onun hep harika fikirleri olur."
Büyükbaba gidip Ayşegül'ün babasını görmeye karar verdi.

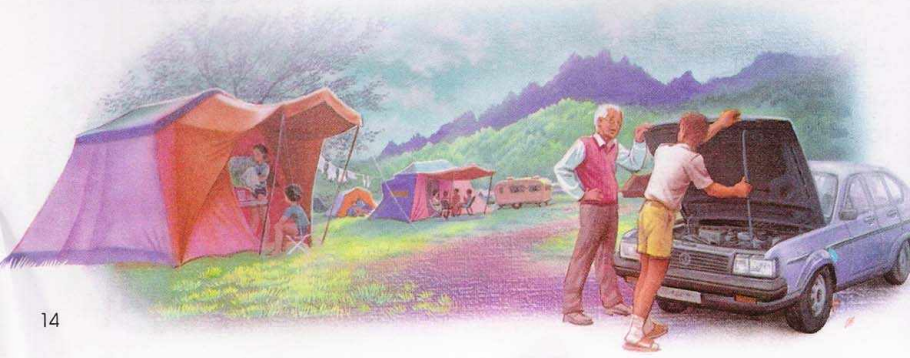

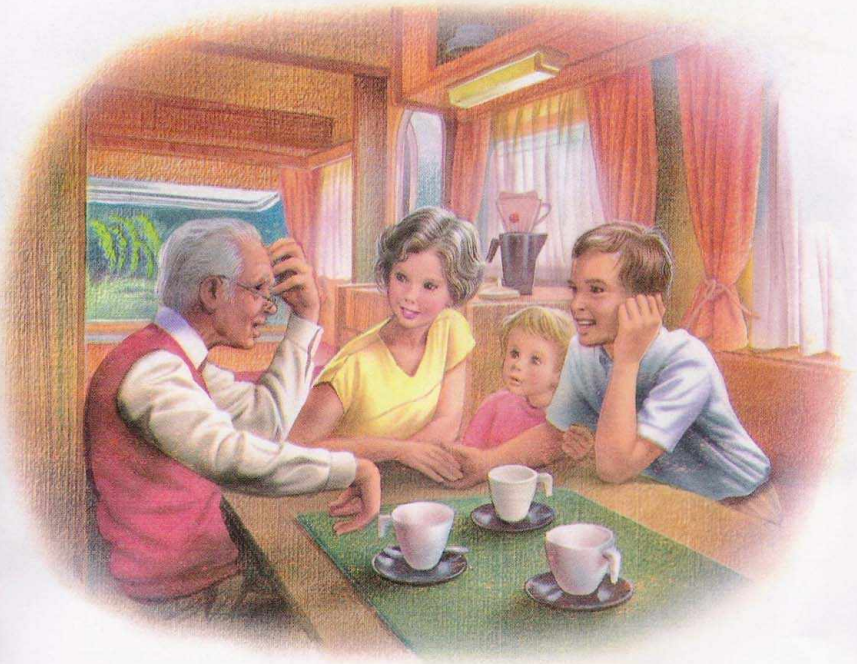

Büyükbaba kamp alanına vardığında, Ayşegül'ün babası tatilden kente dönüş için arabayı hazırlamakla meşguldü.
Yaşlı beyefendiyi konuşmak üzere karavana davet etti. Anne ve babası Ayşegül'ün kaydettiği gelişmeyle ilgili sorular sordular.
"Ben de zaten bu yüzden gelmiştim. Ayşegül viyolonsel konusunda çok yetenekli. İnanın bana. Devam etmezse çok yazık olur. Neden okullar açılınca konservatuvara gitmiyor?"
"Konservatuvar tamam!.. Ama ya viyolonsel?"
"Viyolonsel kısmını hallederiz."

Büyükbaba geri döndüğünde müjdeyi verdi:
"Baban konservatuvara gitmene izin verdi, Ayşegül."
"Evet ama viyolonsel olmadan nasıl olacak?"
"Bunu ödünç alabilirsin," diye önerdi Canan, "Bana göre fazla küçük... Kabul etmezsen çok üzülürüm."
"Ah! Teşekkür ederim." dedi Ayşegül sevinçten kızararak.
Böylece, yaz tatili de viyolonsel dersleri de sona ermişti.
"Tekrar görüşeceğiz, değil mi Canan?"
"Elbette, Ayşegül. Mutlaka görüşürüz."

Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

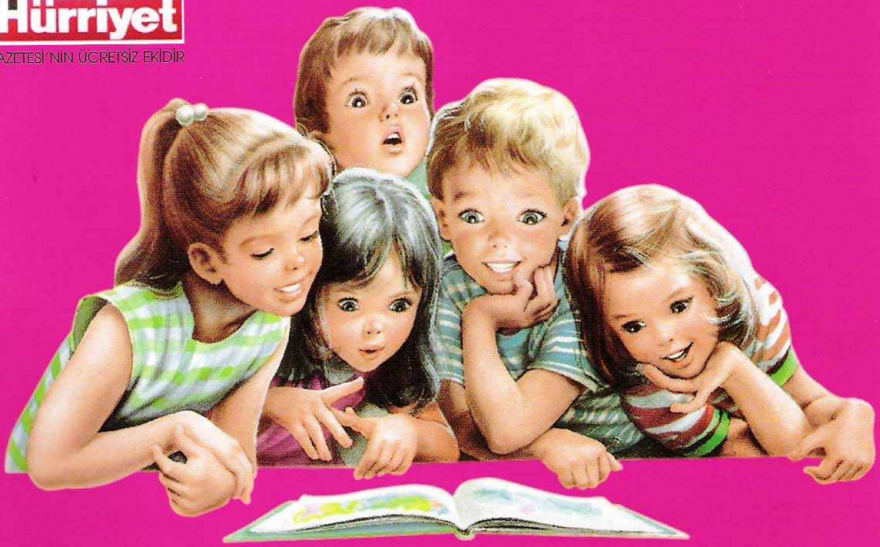

"Küçük Ayşegül" serisi, dünyada çocukların en çok sevdiği kitaplar arasında birinci sırada yer alıyor. Dünya çocuk yazınında bir örneği daha olmayan çizer Marcel Marlier'nin usta işi fırçasından ve kaleminden, Gilbert Delahaye'ın öykülerinden yaratılan bu kitaplar yıllardır dünyanın en başarılı, en özgün eserleri arasındaki yerini koruyor.

"Küçük Ayşegül"ler çocukların dünyada kardeşliği, dostluğu; insan, hayvan, doğa sevgisini, çevre bilincini ve insan ilişkilerini geliştiren, onların sorumluluk duygusu içinde büyümelerine yardımcı olan öyküler olarak elden ele geziyor.

Bir "Küçük Ayşegül" kitabını belki de en az beş çocuk okuyor. Yıllarca kitaplıklarda saklanan, çocukluk günlerimizin en güzel anıları olarak bir sonraki kuşaklara aktarılan bu kitaplar hiçbir zaman güncelliğini yitirmiyor.

"Küçük Ayşegül" dizisi, okumayı sevdiren ve geliştiren kitapların başında geliyor...

Marsık Yayıncılık'ın, bu önemli dizisini, Hürriyet Gazetesi olarak çocuklarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

MARSIK KİTAP

casterman

© Editions Casterman, Belçika
© Marsık Yayıncılık